

B. A. PARIS

AUTORKA
BESTSELLERU
ZA ZAVŘENÝMI
DVEŘMI

V
PASTI
LŽÍ

motto

V pasti lží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris
V pasti lží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

B. A. P A R I S

V
PASTI
LŽÍ

Praha 2018

Přeložila Karolina Medková

Mým rodičům

Pátek 17. července

Zrovna se loučíme před letními prázdninami, když se ozve první hrom. Je to tak hlasitá rána, až Connie leknutím nadskočí. John se zasměje. Vzduch je těžký horkem.

„Měla by sis pospíšit!“ křikne.

Rychle jim zamávám a běžím k autu. Když k němu doběhnu, začne mi v tašce tlumeně zvonit mobil. Podle zvonění poznám, že je to Matthew.

„Jsem na cestě,“ řeknu mu a šmátrám ve tmě po klíce. „Zrovna nasedám do auta.“

„Už?“ ozve se jeho hlas. „Myslel jsem, že jdeš ještě ke Connie.“

„To jsem původně chtěla, jenže myšlenka, že na mě čekáš, byla příliš lákavá,“ zažertuju. Pak mi dojde, jak byl jeho hlas bezbarvý. „Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Jo, jen mám příšernou migrénu. Začala asi před hodinou a pořád se to zhoršuje. Proto ti volám. Nebude ti vadit, když si půjdu lehnout?“

Cítím horký vzduch na kůži a nad hlavou se mi sbírá bouřka. Ještě neprší, ale je mi jasné, že už to není daleko. „To víš, že ne. A vzal sis něco?“

„Ano, ale nemám dojem, že by to nějak pomáhalo. Říkal jsem si, že bych si šel lehnout do ložnice pro hosty, takže kdybych usnul, nevbudíš mě, až dorazíš.“

„Dobrý nápad.“

„Jen se mi nechce jít do postele, aniž bych věděl, že jsi v pořádku doma.“

Usměju se. „Neboj, však mi to bude trvat jen čtyřicet minut. Ledaže bych jela lesem po Blackwater Lane.“

„Opovaž se!“ Téměř cítím, jak mu hlavou projela palčivá bolest, když zvedl hlas. „Au, to je síla,“ řekne. Je mi ho líto. Ztiší hlas na přijatelnější úroveň. „Cass, slib mi, že tamtudy nepojedeš. Zaprvé nechci, abys tím lesem jezdila sama, a zadruhé se blíží bouřka.“

„Dobře, tak tam nepojedu,“ odpovím rychle, svezu se do sedadla a tašku hodím vedle sebe.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Otáčím klíčkem v zapalování, zařadím a telefon si přidržuju ramenem.

„Jeď opatrně,“ varuje mě.

„Provedu. Miluju tě.“

„Já tebe víc.“

Uklízím si mobil do tašky a usmívám se nad jeho urputností. Když vyjždím z parkovacího místa, na přední sklo mi bubnují první dešťové kapky. *Tak už je to tady*, pomyslím si.

Když najíždím na dálnici, leje jako z konve. Musím jet za obřím kamionem a stěrače naprosto nezvládají objem vody, který mi koly chrstá na přední sklo. Vyjedu, abych ho předjela, a vtom se zableskne. Stejně jako v dětství začínám v duchu pomalu počítat. Rachot hromu se ozve, když jsem u čtyřky. Možná že jsem přeci jen měla jít s ostatními ke Connie. Mohla jsem počkat, až ta bouřka přejde, a ještě se pobavit vtipy a historkami, které vždycky vypráví John. Pocítím náhlý osten viny, když si vzpomenu, jak se na mě podíval, když jsem řekla, že už s nimi

nepůjdu. Zmiňovat Matthewa nebylo nejšťastnější. Měla jsem říct, že jsem unavená, stejně jako naše ředitelka Mary.

Přivaly deště zesilují a auta v rychlém pruhu poslušně zpomalují. Shluknou se kolem mého mini, až je mi tak úzko, že se radši vrátím do pomalejšího pruhu. Nakláním se dopředu, abych něco viděla, a přeju si, aby byly stěrače trochu rychlejší. Předjede mě obří kamion, pak další, a ten se bez varování náhle zařadí přede mě, takže musím dupnout na brzdy. Najednou mi připadá příliš nebezpečné na dálnici zůstat. Na nebi křižují další blesky a v jejich světle zahlédnu směrovku na Nook's Corner, vesničku, ve které bydlím. Černá písmena na bílém pozadí září ve světle reflektorů jako maják v temnotě a připadají mi tak lákavá, že se v poslední možné vteřině rozhodnu a odbočím doleva na silnici, kterou Matthew nechtěl, abych jela. Za mnou se ozve našťvané zatroubení, a jak sjíždím do černočerné tmy, zní mi to jako zlé znamení.

Téměř nevidím, kam jedu, i když mám zapnutá dálková světla. Najednou lituju, že jsem sjela z krásně osvětlené dálnice. Ve dne je tahle cesta listnatými lesy plnými rozkvetlých zvonků nádherná, jenže v noci, jako je tahle, budou všechny zákruhy a skrytá klesání pěkně zrádné. Z té představy se mi strachem svírá žaludek. Domů to mám ale jen čtvrt hodiny. Když zůstanu klidná a neudělám nic zbrklého, budu brzy doma. I tak ale trochu sešlápnu plyn.

Náhle se lesem prožene poryv větru, až to mým maličkým autem smýkne. Snažím se ho srovnat a vtom vjedu do skryté prohlubně. Na pár děsivých okamžiků se kola odlepí od země. Srdce mám až v krku, jako bych jela na nějaké hrůzostrašné horské dráze. Když auto dopadne zpátky na zem, vytryskne vedle něj voda a přelije se mi po předním skle, takže nevidím vůbec nic.

„Ne!“ vykřiknu, když se auto trhaně zastaví v kaluži vody. Strach, že zůstanu trčet v lese, mi napumpuje adrenalin do žil. Zuřivě zařadím jedničku, až to v převodovce zachrčí, a sešlápnu pedál. Motor zařve, ale auto se rozjede, rozstříkne kolem sebe vodu a vyjede z prohlubně ven. Srdce, které drželo tempo s bláznivě stírajícími stěrači, mi buší tak prudce, že mi trvá několik vteřin, než znovu popadnu dech. Netroufám si ale zastavit. Mám strach, že by už motor znovu nenaskočil. Jedu teď ale opatrněji.

O několik minut později třeskne nenadále takový hrom, až leknutím nadskočím a pustím volant. Auto nebezpečně sjede doleva, a když se mi ho třesoucím se rukama podaří strhnout zpět, zaplaví mě strach, že se mi možná nepodaří dojet domů vcelku. Snažím se uklidnit, ale mám pocit, jako bych byla v sevření nejen živlů, ale i stromů, které se strašidelně zmítají ve větru, jako by už už chtěly popadnout moje autíčko a mrštit ho do víru bouře. Je obtížné se soustředit. Déšť bubnuje do střechy, vítr lomcuje okénky a stěrače skřípou o sklo.

Teď mě na silnici čeká několik zatáček, a tak se nakloním dopředu a pevně sevřu volant. Cesta je opuštěná, a když se mi podaří zdolat dvě zatáčky, přeju si, aby se přede mnou objevila zadní světla nějakého auta, za kterým bych mohla jet zbytek cesty lesem. Mám pocit, jako bych zůstala na celém světě úplně sama a nejradši bych zavolala Matthewovi, abych slyšela jeho hlas a věděla, že nejsem sama. Nechci ho ale budit, když má migrénu. Navíc by se pěkně naštvál, až by zjistil, kde jsem.

Když už si myslím, že to nikdy neskončí, vyjedu ze zatáčky a asi sto metrů před sebou uvidím zadní světla. Roztřeseně vydechnu úlevou a trochu přidám, abych auto dojela. Teprve když jsem skoro u něj, dojde mi, že se nehýbe, ale stojí na malém odpočívadle. Na poslední chvíli se mi podaří ho objet, ale od

nárazníku mě dělí sotva pár centimetrů. Když auto předjíždím, zadívám se našťavaně na řidiče a chci na něj zakřičet, jak si to představuje, že si nezapnul blinkačky. Z auta se na mě podívá nějaká žena. Přes lůják na ni ale moc dobře nevidím.

Nejspíš se jí něco stalo s autem, a tak zaparkuju kousek před ní a nechám motor běžet. Je mi jí líto, že v tomhle počasí bude muset vylézt z auta, ale zároveň jsem tak trochu ráda, že i někdo jiný byl natolik šílený, že se v téhle bouři vydal přes les. Dívám se do zpětného zrcátka a představuju si, jak hledá deštník. Čekám ještě asi dalších deset vteřin, než mi dojde, že ona z toho auta nevystoupí. Docela mě to štve, protože si přece nemůžu myslet, že za ní v tomhle lůjáku poběžím já. Možná však nemůžu vystoupit – pak by ale přece aspoň blikla světly nebo zatroubila, abych věděla, že potřebuje pomoc, ne? Nic se neděje, a tak si odepnu pás. Pořád koukám do zpětného zrcátka. A i když ji nevidím pořádně, je na tom, jak tam jen tak sedí s rozsvícenými světly, něco divného a já si vzpomenu na všechny ty historky, co mi kdysi vyprávěla Rachel. O lidech, kteří zastavili, aby pomohli někomu s rozbitým autem, a kterým pak vlastní auto ukradli. Nebo o řidičích, kteří vystoupili z auta, aby pomohli zraněnému jelenovi na silnici, jenže to byla jen léčka a oni pak byli brutálně napadeni a okradeni. Zase se rychle připoutám. Když jsem jela okolo, nikoho jiného jsem v autě neviděla, jenže to neznamená, že tam nikdo není. Někdo se klidně může schovávat vzadu, připravený vyskočit.

Další blesk prořízne oblohu a zmizí mezi stromy. Přiřzene se další poryv větru a na okénko spolujezdce zaškrábají větve, jako by se někdo chtěl dostat dovnitř. Po zádech mi přejede mráz. Připadám si hrozně zranitelná, a tak povolím ruční brzdu a maličko popojedu dopředu, aby to vypadalo, že chci odjet. Třeba

to tu ženu přiměje, aby něco – cokoliv – udělala, aby mi dala najevo, že tam nechce zůstat sama. Nic se ale neděje. Neochotně zase zastavím, protože bych asi neměla jen tak odjet a nechat ji tady. Jenže ani já se nechci vystavit nebezpečí. Myslím na to, že když jsem jela okolo ní, nijak mi nedala najevo, že by potřebovala pomoc, nemávala na mě ani nic podobného, takže je možná už někdo, manžel nebo nějaká asistenční služba, na cestě. Kdyby se mi rozbilo auto, volala bych nejdřív Matthewovi a nečekala, až někdo pojedě okolo.

Pořád jsem na vážkách, ale déšť mi urputně bubnuje do střechy auta, jako by čím dál rychleji říkal – Jeď, jeď, jeď! A to rozhodne. Uvolním brzdu a pomaličku odjíždím pryč, abych jí dala ještě poslední možnost mě zastavit. Ona to ale neudělá.

O několik minut později vyjedu z lesa a zamířím domů, k našemu krásnému domku s popínavými růžemi u vchodu a s rozbujelou zahradou vzadu. Zapípá mi telefon. Takže už mám zase signál. O kilometr dál zastavím u našeho domu a jsem ráda, že jsem dojela celá. Pořád myslím na tu ženu v autě. Až budu doma, zavolám asi na místní policii nebo asistenční službě. Vzpomenu si, že mi přišla nějaká zpráva, když jsem vyjela z lesa, a tak vytáhnu mobil z tašky. Zpráva je od Rachel:

Ahoj, doufám, že ses dneska dobře bavila! Jdu do postele, zítra musím hned z letiště běžet do práce. Už teď jsem unavená. Chtěla jsem se jen ujistit, že máš ten dárek pro Susie. Zavolám zítra ráno. xx

Když dočtu na konec, zamračím se – proč chce Rachel vědět, jestli jsem koupila dárek pro Susie? Nekoupila, protože na konci školního roku jsem toho měla opravdu hodně. Navíc

je oslava až zítra večer, takže jsem chtěla jet nakupovat zítra dopoledne. Přečtu si tu zprávu znovu. Z toho, jak to píše, to ale vypadá, jako by Rachel čekala, že jsem koupila něco za nás obě.

Přemýšlím, kdy jsem ji viděla naposled. Bylo to asi před dvěma týdny, než měla letět do New Yorku. Pracuje pro britskou divizi Finchlakers, velkou americkou poradenskou firmu, a čas-to létá pracovně do USA. Ten večer jsme spolu šly do kina a pak na víno. Možná že jsme se domlouvaly, abych něco Susie koupila. Snažím se vzpomenout, co jsme se rozhodly jí pořídit. Mohlo to být cokoli – parfém, šperk, kniha – nic mi ale nepřijde povědomé. Zapomněla jsem na to? Do mysli se mi vkrádají nepříjemné vzpomínky na mámu, a tak je rychle zaženu. *To není stejné, řeknu si našťvaně, já nejsem stejná. Zítra si určitě vzpomenu.*

Nacpu mobil zpátky do tašky. Matthew má pravdu, potřebuju si odpočinout. Dva týdny na pláži budou určitě stačit. A Matthew si taky potřebuje odpočinout. Nejeli jsme ani na svatební cestu, protože jsme rekonstruovali náš domek. Poslední pořádnou dovolenou, kdy jen tak ležíte na pláži a celé dny nic neděláte, jsem měla předtím, než zemřel táta, před osmnácti lety. Potom jsem si toho nemohla moc dovolit, protože jsem musela přestat učit, abych se postarala o mámu. Když jsem se pak krátce po její smrti dozvěděla, že nebyla žádná chudička vdova, zdrtilo mě to. Nechápala jsem, proč chtěla žít v takové nouzi, když mohla mít veškerý luxus. Byla jsem v takovém šoku, když mě notář informoval o dědictví, že jsem na něj dokázala jen nevěřičně zírat. Myslela jsem si, že nám táta nenechal vůbec nic.

Třesknutí hromu mě vrátí do přítomnosti. Zní už z větší dálky. Zahledím se z okénka a přemýšlím, jestli doběhnu na

verandu dřív, než budu úplně promočená. Přitisknu si tašku na prsa, otevřu auto a s klíčem v ruce přeběhnu ke dveřím domu.

V předsíni si zuju boty a po špičkách vyjdu schody. Dveře do pokoje pro hosty jsou zavřené. Mám chuť je pootevřít a podívat se, jestli Matthew spí. Nechci ale riskovat, že ho vzbudím, a tak se jen rychle odstrojím a vlezu si do postele. Usnu snad ještě dřív, než se hlavou dotknu polštáře.

Sobota 18. července

Když se druhý den ráno vzbudím, sedí u mě na posteli Matthew s hrnkem čaje v ruce.

„Kolik je?“ zamumlám a snažím se otevřít oči do paprsků slunce, které sem proudí oknem.

„Devět. Jsem vzhůru od sedmi.“

„Co migréna?“

„Je pryč.“ Na slunci vypadají jeho pískově žluté vlasy jako zlaté. Projedu mu je rukou a vychutnávám si, jak jsou husté.

„To je pro mě?“ zeptám se a s nadějí se zahledím na hrnek.

„Samozřejmě.“

Vytáhnu se do sedu a položím si hlavu do polštářů. Dole v rádiu hrají zrovna *Lovely Day*, moji oblíbenou písničku, a představa celých šesti týdnů prázdnin mi dělá dobře.

„Díky,“ řeknu a vezmu si od něj hrnek. „Spal jsi trochu?“

„Jo, jak zabítý. Pomiň, že jsem na tebe nepočkal. Jaká byla cesta?“

„V pohodě. Jen to byla pořádná bouřka. Hrozný liják.“

„No, dneska už zase svítí slunce.“ Jemně do mě strčí. „Posuň se.“ Opatrně, abych si nevytila čaj, mu uhnu a on si sedne vedle mě. Zvedne ruku a já se k němu přitulím. „Nedaleko odsud našli mrtvou ženu,“ řekne tak tiše, že ho téměř neslyším. „Zrovna to říkali ve zprávách.“

„To je strašné.“ Položím hrnek na noční stolek a otočím se k němu. „Říkáš nedaleko, co tím myslíš? V Browbury?“

Něžně mi odhrne pramen vlasů z čela. „Ne, ještě blíž, někde na silnici, co vede lesem od nás ke Castle Wells.“

„Na které silnici?“

„No přece Blackwater Lane.“ Sehne se, aby mě políbil, ale já ho odstrčím.

„Přestaň, Matthew.“ Zadíívám se na něj a srdce se mi třepe jako ptáček lapený v kleci. Čekám, že se usměje a řekne, že dobře ví, že jsem tamtudy včera jela a že mě chtěl jen trochu poškádlit. On se ale zamračí.

„Já vím. Je to hrůza.“

Zírám na něj. „Myslíš to vážně?“

„Ano.“ Vypadá upřímně zmateně. „Něco takového bych si přece nevymyslel.“

„Ale...“ Udělá se mi špatně. „Jak zemřela? Říkali nějaké podrobnosti?“

Zavrtí hlavou. „Ne, jen že byla v autě.“

Otočím se od něj, aby mi neviděl do obličeje. *To není ta samá žena, říkám si, nemůže být.*

„Musím vstávat,“ řeknu, když mě znovu obejmě. „Potřebuju jet nakupovat.“

„A co?“

„Dárek pro Susie. Ještě pro ni nic nemám a oslava je už dnes večer.“ Dám nohy z postele a postavím se.

„To snad nemusíš tak spěchat, ne?“ protestuje Matthew. Jenže já už jsem pryč. Mobil mám s sebou.

V koupelně zamknu dveře a pustím sprchu. Třeba vymaže hlas, co mi říká, že ta mrtvá žena je ta, kolem které jsem jela včera večer. Celá se třesu, a tak si sednu na okraj vany a podívám

se na internet. Na BBC je to hlavní zpráva, ale nic nového. Jen že byla nalezena v autě mrtvá žena nedaleko Browbury v Sussexu. Znamená to, že spáchala sebevraždu? Z toho mě zamrazí.

Myšlenky mi pádí jedna přes druhou. Pokud jde o stejnou ženu, možná že se jí nerozbilo auto, ale zastavila na tom odpočívadle schválně. Hledala opuštěné místo, aby ji nikdo nerušil. To by také vysvětlovalo, proč na mě nezablikala nebo jinak nepožádala o pomoc – ani když jsem projížděla okolo, tak se nesnažila nijak upoutat moji pozornost, abych zastavila. To by přece určitě udělala, kdyby měla nějaký problém s autem. Žaludek se mi sevře. Do koupelny proudí otevřeným oknem slunce a já nedokážu uvěřit, že jsem nevystoupila, abych zjistila, co potřebuje. Kdybych to udělala, mohlo to skončit jinak. Mohla mi sice říct, že je v pořádku, a předstírat, že se jí rozbilo auto a čeká na pomoc. Jenže kdyby to udělala, nabídla bych se, že tam s ní počkám, než dorazí. Kdyby pak chtěla, abych odjela, přišlo by mi to určitě podezřelé. Přiměla bych ji, aby se mnou mluvila – a možná by ještě byla naživu. Měla jsem o ní taky někomu říct. Jenže mě rozhodila ta zpráva od Rachel, že jsem měla pořídit dárek pro Susie. Takže jsem na tu ženu v autě úplně zapomněla.

„Budeš tam dlouho, lásko?“ ptá se mě přes dveře Matthew.

„Za chvíli jsem venku,“ zavolám přes vodu, která bez užitku proudí pryč.

„Tak já začnu chystat snídani.“

Svléknu si pyžamo a vlezu do sprchy. Voda je horká, ale ne dost, aby spláchla pocit viny. Zuřivě se myju, abych nemusela myslet na to, jak ta žena otvírá lahvičku s léky, sype si je do dlaně, dává si je do úst a zapíjí je vodou. Jaké hrůzy musela prožít, že si chtěla vzít život? A když umírala, nelitovala

najednou, co udělala? Nechci na takové věci myslet, raději vypnu sprchu a vylezu z vany. Náhlé ticho mě vyvede z míry, a tak na mobilu najdu rádio. Snad tam bude zrovna někdo vyzpěvovat o samých radostech. Cokoliv, jen ať nemusím myslet na tu ženu v autě.

„... dnes brzy ráno byla ve svém autě na silnici Blackwater Lane nalezena mrtvá žena. Její smrt považuje policie za podezřelou. Policie prozatím nesdělila žádné další údaje, ale nabádá lidi v okolí, aby byli ostražití.“

Nemůžu popadnout dech. *Její smrt je považována za podezřelou.* – Rozléhá se to celou koupelnou. Neříká se to, když si policie myslí, že byl někdo zavražděn? Najednou dostanu strach. Byla jsem na stejném místě. Byl tam vrah taky? Schovával se ve křoví a čekal na příležitost někoho zabít? Z představy, že jsem to mohla být já, že to já jsem mohla být zavražděná, se mi zatočí hlava. Šátrám po ručníku na věšáku a snažím se zhluboka nadechnout. Musela jsem se zbláznit, že jsem tamtudy včera jela.

V ložnici vezmu z hromady na židli černé bavlněné šaty a rychle je na sebe hodím. Sejdu dolů, a ještě než otevřu dveře do kuchyně, obrátí se mi z vůně grilovaných klobásek žaludek.

„Říkal jsem si, že bychom mohli oslavit začátek prázdnin prímovou snídaní,“ řekne Matthew. Vypadá tak šťastně, že se mi kvůli němu podaří vyčarovat na tváři úsměv.

„Paráda.“ Chtěla bych mu o včerejšku říct. Že jsem mohla být tou zavražděnou já. Chtěla bych se mu svěřit s hrůzou, co cítím, protože je toho na mě nějak moc. Jenže když mu prozradím, že jsem včera jela přes les, i když mi to výslovně zakázal, hrozně se naštve. Nebude záležet na tom, že teď sedím v pořádku v kuchyni, a ne zavražděná v autě. Bude se cítit stejně

jako já, vyděšený tím, co se mohlo stát, v šoku, že jsem se vy-
stavila takovému nebezpečí.

„Kdy chceš vyrazit na ty nákupy?“ zeptá se mě. Má na sobě
šedé tričko a lehké bavlněné šortky a normálně bych si určitě
říkala, jaké mám štěstí, že ho mám. Teď se na něj ale nedokážu
skoro ani podívat. Jako bych měla to tajemství vypálené na čele.

„Jen co dosnídáme.“ Zadíívám se z okna do zahrady a snažím
se myslet na to, jak je tu krásně, ale myšlenky se mi neustále
vrací k minulé noci, jak jsem od té ženy ujela. Byla ještě naživu.

„Jde Rachel s tebou?“ přeruší tok mých myšlenek Matthew.

„Ne.“ Najednou mi to ale připadá jako nejlepší nápad na
světě. Třeba jí budu moct říct o včerejšku a o tom, jak si přípa-
dám hrozně. „Ale díky za nápad. Zavolám jí a zeptám se, jestli
nepůjde taky.“

„Nemluvte dlouho,“ řekne, „už to mám skoro hotové.“

„Bude to jen chvílička.“

Dojdu do předsíně a zvednu přenosný telefon, signál na mo-
bilu totiž máme jen nahoře. Vytočím Rachelino číslo. Trvá do-
cela dlouho, než to zvedne, a hlas má celý rozespálý.

„Já tě vzbudila,“ řeknu a cítím se provinile, protože jsem si
až teď uvědomila, že se teprve včera vrátila z New Yorku.

„Mám tak trochu ještě půlnoc,“ odpoví rozmrzele, „kolik je?“

„Půl desáté.“

„Takže mám opravdu půlnoc. Dostala jsi moji zprávu?“

Odmlčím se, protože mě její otázka rozhodí. Začíná mě bo-
let hlava. „Ano, ale ještě jsem pro Susie nic nekoupila.“

„Aha.“

„Měla jsem hodně práce,“ řeknu rychle, protože si vzpome-
nu, že si Rachel z nějakého důvodu myslí, že kupuju něco i za
ní, „a chtěla jsem počkat do dneška, kdybychom si to ještě

rozmyslely,“ dodám a doufám, že řekne něco, co mi prozradí, na čem jsme se dohodly.

„Proč prosím tě? Všichni se shodli, že jsi měla nejlepší nápad. A ta oslava je už dneska, Cass!“

Když řekne, že „všichni“, jsem z toho úplně vedle. „No, nikdy nevíš,“ odpovím vyhybavě, „asi se ti nechce jít se mnou, co?“

„To bych sice ráda, ale jsem fakt unavená...“

„Ani když tě pozvu na oběd?“

Chvilí mlčí. „Ke Costellovi?“

„Určitě. Tak co kdybychom se potkaly v jedenáct v kavárně v obchoďáku a já ti k tomu ještě koupím i kafe?“

Slyším, jak zívá, a nějaké šustění. „Můžu si to rozmyslet?“

„Ne, to nemůžeš,“ odpovím rozhodně. „Koukej vylézt z postele a potkáme se tam.“

Zavěším a je mi trochu líp. Dárek pro Susie prozatím odsouvám do pozadí. Po ranních zprávách mi to stejně připadá jen jako drobná nepřijemnost.

Jdu zpátky do kuchyně a posadím se ke stolu.

„Jak to vypadá?“ zeptá se Matthew a postaví přede mě talíř plný klobásek, slaniny a vajíček.

Vypadá to, že to nebudu moct nikdy sníst, ale nadšeně se usměju. „Báječně. Díky.“

Sedne si vedle mě a vezme si příbor. „Jak se má Rachel?“

„Dobře. Půjde nakupovat se mnou.“ Zadíívám se do talíře a netuším, jak se s tím vypořádám. Naberu si pár soust, ale žaludek se mi obrací. Posouvám zbytek po talíři, ale nakonec to vzdám. „Moc se omlouvám,“ řeknu a odložím příbor, „ještě pořád jsem nějak plná ze včerejší večeře.“

Natáhne se vidličkou a napíchne si klobásku. „Byla by škoda to vyhodit,“ řekne s úsměvem.

„Jen si klidně vezmi.“

Zadívá se na mě modrýma očima. „Jsi v pohodě? Připadáš mi nějak tichá.“

Několikrát zamrkám, abych zahнала zpátky slzy, které mě pálí v očích. „Nemůžu přestat myslet na tu ženu,“ odpovím. Je to taková úleva o tom promluvit, že zbytek vyhrknu. „V rádiu říkali, že si policie myslí, že byla její smrt podezřelá.“

Matthew si ukousne klobásky. „Takže to byla vražda.“

„Opravdu?“ zeptám se, i když to dobře vím taky.

„Většinou to tak říkají, než je hotová pitva a tak. To je teda hrůza. Nechápu ale, proč se vystavila takovému nebezpečí a jela v noci po té cestě lesem. Jasně že netušila, že ji někdo zavraždí, ale stejně.“

„Možná se jí porouchalo auto,“ řeknu a pod stolem svírám ruce.

„Nejspíš jo. Proč by jinak zastavovala na takovém opuštěném místě? Chuděra, musela být vyděšená. V lese není žádný signál, takže se asi modlila, aby jí někdo přijel na pomoc – a podívej, co se stalo.“

Prudce se nadechnu. Jako by mě někdo polil ledovou vodou. V šoku si uvědomuju celou hrůznost toho, co jsem udělala. Přesvědčila jsem samu sebe, že si ta žena už určitě zavolala pomoc, přestože jsem věděla, že v lese žádný signál není. Proč jsem to udělala? Zapomněla jsem? Nebo jsem jen potřebovala důvod, abych mohla s čistým svědomím odjet? Moje svědomí už rozhodně čisté není. Zanechala jsem ji jejímu osudu, nechala jsem ji tam, aby ji zavraždili.

Odsunu židli. „Měla bych jet,“ řeknu Matthewovi, rychle posbírám prázdné hrnky a modlím se, aby se mě znovu nezeptal, jestli jsem v pořádku. „Nechci nechat Rachel čekat.“

„A v kolik se máte potkat?“

„V jedenáct. Víš ale, kolik lidí se v sobotu hrne do města.“

„A domlouvaly jste se taky na oběd?“

„Ano.“ Rychle ho políbím na tvář a už chci být pryč. „Zatím pa.“

Ze stolku v předsíni popadnu kabelku a klíčky od auta. Matthew jde za mnou a v ruce má ještě toast.

„Myslíš, že bys mi mohla vyzvednout sako z čistírny? Aspoň bych si ho mohl dneska večer vzít na sebe.“

„Jasně, máš lístek?“

„Počkej chvílku.“ Dojde si pro peněženku a podá mi růžový lístek. „Už jsem to platil.“

Dám si lístek do kabelky a otevřu dveře. Do předsíně pronikne slunce.

„Jeď opatrně,“ zavolá na mě, když nasednu do auta.

„To víš, že jo. Miluju tě.“

„Já tebe víc.“

• • •

Silnice do Browbury už je docela ucpaná. Nervózně poklepávám na volant. Ve snaze dostat se co nejdřív z domu jsem si neuvědomila, jak mi bude, až budu zase sedět ve voze, na stejném místě, kde jsem seděla včera večer, když jsem viděla tu ženu v autě. Snažím se soustředit raději na dárek, který jsem mohla vymyslet pro Susie. Pracuje v administrativě pro stejnou společnost jako Rachel. Když Rachel řekla, že se všichni shodli na mém nápadu, nejspíš myslela několik kolegů z práce, s kterými se přátelí. Naposledy jsme se společně viděli asi před měsícem. Rachel mluvila o Susiiných čtyřicetínách, protože ona sama s námi tehdy jít nemohla. Takže nápad na dárek jsem měla asi tam.

Nějakým zázrakem se mi podaří najít parkovací místo v ulici poblíž Fentonova obchodního domu, kde je v pátém patře i kavárna. Jsou tam davy lidí, ale Rachel už je tady. Najdu ji snadno. Má na sobě zářivě žluté šaty a tmavě kudrnatou hlavu má skloněnou nad mobilem. Na stole před ní jsou postavené dva šálky kávy a já náhle pocítím ohromný nával vděčnosti, jak se o mě vždycky stará. Je o pět let starší a je pro mě jako sestra. Naše matky se přátelily, a protože její máma musela hodně pracovat, aby je uživila, když ji manžel krátce po narození Rachel opustil, trávila Rachel velkou část svého dětství v našem domě. Byla tam tak často, že ji moji rodiče s láskou nazývali druhou dcerou. Když odmaturovala a začala pracovat, aby mohla její máma trochu zvolnit, vždycky si našla čas, aby u nás alespoň jednou týdně povečeřela. Měla hodně blízko k mému tátovi, a když ho před naším domem srazilo auto a zemřel, oplakávala ho skoro stejně jako já. A když máma onemocněla a nesměla už zůstat sama, chodívala za ní jednou týdně, abych mohla jet nakoupit.

„Máš velkou žízeň?“ pokusím se o vtip nad dvěma šálky na stole. Jenže to zní uboze. Připadá mi, že každý ví, že jsem včera večer viděla tu zavražděnou ženu a neudělala nic, abych jí pomohla.

Rachel vyskočí a obejmě mě. „Byla tu taková fronta, že jsem šla radši hned objednat,“ řekne, „věděla jsem, že budeš za chvíli tady.“

„Promiň, doprava byla strašná. Díky, žes přišla, vážím si toho.“

V očích jí zatančí plamínky. „Víš, že za oběd u Costella udělám cokoli.“

Sednu si proti ní a s potěšením se napiju kávy.

„Bavila ses včera dobře?“

Usměju se a spadne ze mě trocha napětí. „Byla to docela zábava.“

„Byl tam i božský John?“

„Jasně že jo. Byli tam všichni učitelé.“

Rachel se zaculí. „Měla jsem se stavit.“

„Je pro tebe moc mladý,“ řeknu se smíchem, „a navíc má přítelkyni.“

„Když si pomyslím, že jsi ho mohla klofnout ty,“ povzdechne si a já na oko zavrtím nevěřičně hlavou, protože Rachel se vlastně nikdy úplně nevypořádala s tím, že jsem si místo Johna vybrala Matthewa.

Když umřela máma, Rachel se o mě skvěle postarala. Odhodlaně se mě pokoušela vytáhnout z domu a brala mě všude s sebou. Většina jejích přátel byli kolegové z práce nebo z lekcí jógy, a když jsem se s nimi viděla poprvé, všichni se mě ptali, kde pracuju. Asi po dvou měsících, kdy jsem pořád vykládala o tom, že jsem přestala učit, abych se mohla postarat o mámu, se mě někdo zeptal, proč se nevrátím zpátky do práce, když už můžu. A já najednou hrozně chtěla. Víc než cokoliv jiného. Nechtělo se mi už jen sedět doma a užívat si svobody, kterou jsem nezažila celá léta. Chtěla jsem žít, žít jako normální třiatřicetiletá žena.

Měla jsem štěstí. V okolí byl nedostatek učitelů, a tak jsem jen absolvovala krátké doškolení a mohla jsem nastoupit do školy v Castle Wells. Začala jsem učit dějepis v deváté třídě. Práce mě bavila, a když mě John, lamač srdcí učitelek i studentek, pozval na rande, bylo to až neskutečně lichotivé. Kdyby to nebyl můj kolega, nejspíš bych přijala. Po mém odmítnutí se mě ale snažil někam pozvat ještě víc. Byl tak urputný, že jsem byla ráda, když jsem pak potkala Matthewa.

Usrkla jsem kávy. „Jaká byla Amerika?“

„Vyčerpávající. Hodně schůzek a moc jídla.“ Vytáhne z kabelky plochý balíček a posune ho po stole ke mně.

„Utěrka!“ řeknu a vybalím ji. Tentokrát je na ní mapa New Yorku. Naposledy to byla socha Svobody. Je to takový vtíp – vždycky, když Rachel někam jede, ať už na pracovní cestu, nebo na dovolenou, přiveze dvě stejné utěrky, jednu pro mě a jednu pro sebe. „Díky, doufám, že ji máš taky.“

„Samozřejmě.“ Najednou se ale zatváří vážně. „Slyšela jsi o té mrtvé ženě, co ji včera v noci našli v autě? Bylo to na té silnici lesem odtud do Castle Wells.“

Rychle polknu, přeložím utěrku na půl, pak ještě jednou a strčím ji do kabelky. „Ano, Matthew mi to říkal, bylo to ve zprávách,“ odpovím s hlavou pod stolem.

Rachel čeká, až se narovná a pak se otřeše. „Je to hrozný, co? Policie si myslí, že se jí rozbilo auto.“

„Vážně?“

„Jo,“ zatváří se zhrozně, „jen si to představ, že se ti rozbije auto v bouřce uprostřed ničeho. Ani se mi na to nechce myslet.“

Málem vyhrknu, že jsem tam byla a tu ženu v autě viděla, ale něco mě zarazí. Je tady moc lidí a Rachel to zjevně dost vzalo. Mám strach, že mě odsoudí, že jsem nic neudělala, abych pomohla. „Mně taky ne,“ řeknu.

„Ty tamtudy občas jezdíš, ne? Včera jsi tam ale snad nejela, nebo jo?“

„Ne, nikdy tam nejezdím, když jsem sama.“ Cítím, jak rudnu, a jsem si jistá, že pozná, jak lžu.

Rachel ale klidně pokračuje: „To je dobře, mohlas to být ty.“ „Akorát mně by se auto nerozbilo,“ opáčím.

Zasměje se a napětí trochu opadne. „To nevíš! Třeba se auto nerozbilo ani jí. Je to jen předpoklad. Třeba ji někdo zastavil,

že potřebuje pomoc. A každý přece zastaví, když někdo potřebuje pomoc, že jo.“

„Vážně? Na takové osamělé cestě a uprostřed bouřky?“ řeknu a zoufale si přeju, aby odpověď byla „ne“.

„No, tak jen každý, kdo má svědomí. Nikdo by jen tak nejel dál. Každý by určitě udělal aspoň něco.“

Její slova jsou jak bič a v očích mě pálí slzy. Pocit viny téměř nedokážu snést. Nechci, aby Rachel viděla, jak moc mě to zasáhlo, a tak skloním hlavu a zadívám se na vázu s nějakými oranžovými květy, která stojí mezi námi. K mé hrůze se mi ale květiny rozplývají před očima, a tak rychle sáhnu do kabelky, abych vylovila kapesník.

„Cass? Jsi v pohodě?“

„Jo, je mi fajn.“

„Nevypadáš tak.“

Zjevně má o mě starost. Vysmrkám se, abych získala čas. Zaplaví mě potřeba jí to všechno říct. „Nevím proč, ale já jsem...“ zarazím se.

„Co jsi?“

Otevřu pusku, abych to dopověděla. Jenže mi dojde, že když to udělám, tak nebude jen zděšená, že jsem od té ženy odjela, aniž bych zjistila, jestli něco nepotřebuje, ale taky zjistí, že už jsem jí jednou lhala. Řekla jsem jí přece, že jsem tamtudy včera nejela.

Zavrtím hlavou. „To je jedno.“

„Zjevně to jedno není. Řekni mi to, Cass.“

„Nemůžu.“

„Proč?“

Sevřu kapesník v prstech. „Protože se stydím.“

„Stydíš?“

„Ano.“

„A za co se stydíš?“ Když neodpovídám, podrážděně vzdychne. „Tak mi to řekni, Cass! Nemůže to být nic tak strašného!“ Je tak netrpělivá, že ještě víc znervózním. Snažím se rychle vymyslet něco, aby tomu uvěřila.

„Zapomněla jsem na Susie,“ vyhrknu a je mi zle, že jsem využila takovou hloupost, když tu jde o vraždu. „Zapomněla jsem, že jsem jí měla něco pořídit.“

Rachel se zamračí. „Co tím myslíš, že jsi *zapomněla*?“

„Prostě si nedokážu vzpomenout, na čem jsme se dohodli, že jí koupíme.“

Zadívá se na mě s údivem. „Vždyť to ale byl tvůj nápad! Říkala jsi, že když jí Stephen dává jako dárek výlet do Benátek, tak bychom jí měli koupit nějaký lehký kufr. Byli jsme v tom baru kousek od práce,“ dodá ještě nápomocně.

Nic mi to sice nepřipomene, ale i tak se zatvářím, jako že se mi ulevilo. „No jasně! Už si vzpomínám. Bože, to jsem teda trdlo. Myslela jsem si, že šlo o nějaký parfém nebo tak něco.“

„Na to by asi nebyla potřeba taková spousta peněz. Každý jsme přispěli dvaceti librami, takže bys měla mít sto šedesát liber. Máš je s sebou?“

Sto šedesát liber? Jak jsem mohla zapomenout, že mi dali tolik peněz? Nejradši bych se k tomu přiznala, ale místo toho dál předstírám. Sebejistota mě ale opouští. „Zaplatím to kartou.“

Rachel se na mě povzbudivě usměje. „Tak když už máme tohle malé drama za sebou, dopij si to kafe, než ti vystydne.“

„To už nejspíš stejně vystydlo, mám přinést nové?“

„Já tam dojdu, ty seď a odpočívej.“

Sleduju ji, jak si jde stoupnout do fronty, a snažím se ignorovat svůj stažený žaludek. Přestože se mi podařilo neprozradit,

že jsem tu zavražděnou ženu včera viděla, byla bych radši, kdybych se nemusela přiznat, jak jsem zapomněla na ten kufr. Rachel není hloupá. Viděla postup máminy nemoci každý týden a já nechci, aby se bála, že jsem na stejné cestě. Nejhorší na tom všem je, že si vůbec nevzpomínám, že bych kdy navrhovala koupit nějaká zavazadla, nebo kam jsem dala těch sto šedesát liber. Snad jsou v tom malém šuplíku ve starém psacím stole. Peníze mi starosti nedělají, i když je nenajdu, nic se neděje. Jen mě děsí, že jsem zapomněla všechno, co se týká Susiina dárku.

Rachel se vrátí s dalšími kávami.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekne a posadí se.

„Jasně.“

„Jen mi přijde divné, že tě rozhodila taková prkotina, jako žes zapomněla, jaký dárek jsi měla koupit. Neděje se ještě něco? S Matthewem všechno v pohodě?“

Po tisíci si přeju, aby se Rachel s Matthewem měli radši. Snaží se to nedávat najevo, ale vždycky mezi nimi cítím určitou odtaziťost. Abych byla k Matthewovi spravedlivá, nemá rád Rachel prostě proto, že ví, že ona ho nemusí. S Rachel je to komplikovanější. Nemá žádný důvod ho nemít ráda, a tak mi občas takový malý hlásek říká, jestli třeba nežárli, že mám ve svém životě ještě někoho dalšího. Pak si ale připadám vždycky hrozně, že mě to vůbec napadlo. Víím, že je Rachel šťastná se mnou.

„Jo, všechno je v pořádku,“ ujistím ji a snažím se nemyslet na včerejší noc. „Vážně mě trápil jen ten dárek.“ Přijde mi, že i touhle větou tu ženu v autě zrazuju.

„No, bylas tehdy docela společensky znavená,“ usměje se Rachel nad tou vzpomínkou. „Nemuselas jet domů autem, protože tě vyzvedával Matthew, takže sis dala pár skleniček vína. Tak jsi na to potom asi zapomněla.“

„Asi máš pravdu.“

„Tak to dopij a půjdeme něco vybrat.“

Dopijeme kafe a sejdem do čtvrtého patra. Za chvilku vybereme dva světle modré kufry. Když odcházíme z obchodu, cítím, že se na mě Rachel dívá.

„Vážně chceš jít na ten oběd? Jestli se ti nechce, tak to nevádí.“

Představa, že budu muset během oběda mluvit o hloupostech, abych se vyhnula té vraždě, mi najednou přijde hroživá. „No, docela mě bolí hlava – asi jsem včera trochu moc slavila. Můžu tě na ten oběd pozvat příští týden? Můžu přijet do města kdykoliv, když jsou teď prázdniny.“

„Jasně. Dorazíš ale večer na tu Susiinu party, ne?“

„Samozřejmě. Můžeš ale vzít radši ty kufry? Kdyby náhodou.“

„Určitě. Kde parkuješ?“

„Na konci High Street.“

Přikývne. „Já jsem na parkovišti, tak se tu s tebou rozloučím.“

„Zvládneš to?“ ukázu na oba kufry.

„Vybraly jsme přece lehké, ne? A kdybych to nezvládla, jistě najdu nějakého mladíka, který mi rád pomůže.“

Rychle ji obejmu a jdu k autu. Když nastartuju, zjistím, že je za minutu jedna. Na jednu stranu nechci žádné zprávy slyšet, ale přitom už otáčím knoflíkem a zapínám rádio.

„Včera v noci bylo v autě na silnici Blackwater Lane, mezi Browbury a Castle Wells, nalezeno ženské tělo. Žena byla brutálně zavražděna. Pokud jste tudy včera mezi jedenáctou v noci a jednou ráno jeli, nebo o někom takovém víte, dejte nám prosím vědět, co nejdříve to bude možné.“

Natáhnu se a třesoucí se rukou vypnu rádio. *Brutálně zavražděna.* Slova visí ve vzduchu. Je mi zle a tak horko, že musím otevřít okénko, abych se vůbec mohla nadechnout. Proč prostě

neřekli, že byla zavražděna? Není to hrozné už samo o sobě? Vedle mě zastaví auto a řidič na mě gestikuluje, protože chce vědět, jestli odjíždím. Zavrtím hlavou, a tak odjede. Za chvíli přijede další auto a chce vědět totéž, a pak další. Jenže já nechci odjet, chci tu prostě jen sedět a čekat, až už se o té vraždě nikde nebude mluvit, až všichni zapomenou na ženu, co byla brutálně zavražděna.

Vím, že je to hloupé, ale jako by to byla moje vina, že je mrtvá. V očích mě pálí slzy. Neumím si představit, že bych se toho pocitu viny někdy zbavila, ale nést ho s sebou po zbytek života mi přijde jako příliš vysoká daň za chvilkové sobectví. Pravdou ale je, že kdybych z auta vystoupila, možná by byla ještě naživu.

Jedu domů pomalu a snažím se oddálit chvíli, kdy budu muset opustit ochrannou bublinu auta. Až přijedu, bude se o té vraždě mluvit všude, v televizi, v novinách, na každém rohu. Neustále se mi bude připomínat, že jsem té ženě v lese nepomohla.

Když vystoupím z auta, ucítím ze zahrady oheň. Ta vůně mě okamžitě přenese zpátky do dětství. Zavřu oči a na pár drahocenných vteřin zmizí horký slunečný červencový den, a místo něj je svěží studený listopadový podvečer. Jíme s mámou klobásky jen tak z vidličky a táta v rohu zahrady dělá ohňostroj. Otevřu oči. Slunce zmizelo za mrak, jako by odráželo moji náladu. Normálně bych šla najít Matthewa, ale chci mít ještě chvíli času pro sebe, a tak jdu radši dovnitř.

„Říkal jsem si, že jsem slyšel auto,“ řekne Matthew, když za pár minut přijde do kuchyně. „Nečekal jsem tě zpátky tak brzy. Nechtěly jste si dát ve městě i oběd?“

„Chtěly, ale nechaly jsme to na jindy.“

Přijde ke mně a dá mi pusku na vlasy. „To je dobře, aspoň si dáš oběd se mnou.“

„Voniš kouřem,“ řeknu a vdechnu vůni z jeho trička.

„Chtěl jsem se zbavit těch větví, co jsem ořezal minulý týden. Naštěstí byly pod celtou a ne přímo na dešti, ale kdybychom je pálili v krbu, vykouřili bychom si celý dům.“ Obejme mě a řekne tiše větu, kterou říkával, když jsme se poznali: „Víš, že jsi pro mě ta pravá, vid’?“

Učila jsem asi půl roku, když jsme se s kolegy z práce rozhodli, že si zajdeme na víno, oslavit moje narozeniny. Connie si Matthewa všimla hned, jak jsme přišli. Seděl sám u stolu a zjevně na někoho čekal. Connie si dělala legraci, že když se jeho dívka neobjeví, ráda ji zastoupí. Když už bylo zřejmé, že nikdo nedorazí, šla už trochu opilá Connie za ním a nabídla mu, aby se přidal k nám.

„Doufal jsem, že si nikdo nevšimne, že jsem dostal košem,“ řekl smutně, když ho Connie usadila vedle sebe a Johna. Seděl tak přímo proti mně, a když se na mě podíval, což navíc dělal docela často, nemohla jsem si nevšimnout, jak mu padají vlasy do čela a jak modré má oči. Snažila jsem se z toho nic nevyvozovat. A taky když jsme vypili ještě několik lahví vína a zvedli se k odchodu, měl v telefonu jasně napsané Conniino číslo.

O několik dní později za mnou Connie přišla do sborovny a s ohromným úsměvem mi oznámila, že jí Matthew zavolal – a že chtěl moje číslo. Dala jsem jí ho, a když mi pak zavolal, dojemně se celý nervózní přiznal, že „jen co mě uviděl, věděl, že jsem pro něj ta pravá“.

Když jsme spolu začali chodit, svěřil se mi, že nemůže mít děti. Řekl, že pochopí, když se s ním rozejdu, jenže já už tehdy byla zamilovaná. Samozřejmě mě to dost zasáhlo, ale neměla

jsem dojem, že to je konec světa. Hodně jsme o tom spolu mluvili a řešili i další způsoby, jak mít dítě. Když mě pak požádal o ruku, rozhodli jsme se, že to začneme vážně řešit, až budeme svoji aspoň rok. A to je právě teď. Většinou na to myslím skoro neustále, ale teď mi to přijde tak vzdálené, jako by se mě to ani netýkalo.

„Sehnaly jste, co jste chtěly?“ zeptal se a dál mě objímal.

„Ano, koupily jsme Susie takové lehké kufry.“

„Jsi v pořádku? Připadáš mi trochu nesvá.“

Najednou mě zaplaví neskutečná potřeba být sama. „Trochu mě bolí hlava,“ řeknu a odtáhnou se od něj. „Půjdu si vzít prášek.“

Jdu nahoru, v koupelně si vezmu dva prášky a zapiju je vodou z kohoutku. Zvednu hlavu a zahlédnu se v zrcadle. Zkoumám svůj obličej a hledám něco, co by mě prozradilo, co by všem řeklo, že všechno není tak, jak má. Není tu ale nic, co by ukazovalo, že jsem jiná, než když jsem si před rokem brala Matthewa. Stejně kaštanové vlasy, stejné modré oči.

Otočím se ke svému odrazu zády a jdu do ložnice. Na židli mám položené věci, co jsem nechala na posteli. Ta je teď ustlaná. Takže bych si je asi měla uklidit. Normálně by mě to asi docela pobavilo, ale dneska mě to jen dráždí. Pohled mi zavadí o psací stůl po prababičce a vzpomenu si na peníze, o kterých mluvila Rachel. O těch sto šedesáti librách, co mi dali na dárek pro Susie. Pokud jsem si ty peníze vzala, budou tam. Dávám tam všechny věci, které potřebuju bezpečně schovat. Zhluboka se nadechnu, odemknu malý šuplík na levé straně stolu a otevřu ho. Uvnitř leží pomuchlané bankovky. Spočítám je; je to přesně sto šedesát liber.

V ložnici je teplo a na mě najednou dolehne, co všechno jsem zapoměla. Zapomenout jméno nebo obličej je normální, ale

zapomenout, že jsem navrhla nějaký dárek a ještě si na něj vzala peníze, to už normální není.

„Vzala sis ten prášek?“ řekne Matthew na prahu ložnice a já leknutím nadskočím.

Rychle přirazím šuplík zpátky. „Jo a už se cítím o dost líp.“

„To je dobře,“ usměje se. „Udělám si asi sendvič. Chceš taky? A dám si pivo.“

Myšlenka na jídlo mi znovu obrátí žaludek. „Ne, jen si dej. Já si pak vezmu něco později. Udělám si jen čaj.“

Jdu za ním dolů a v kuchyni si sednu ke stolu. Matthew přede mě postaví hrnek s čajem. Dívám se, jak si bere ze skříňky chleba, z lednice kus čedaru a dělá si rychlý sendvič. Jen si přiloží dva kousky chleba k sobě a jí to jen tak bez talíře.

„V rádiu mluvili celé dopoledne jen o té vraždě,“ řekne a přitom drobí na podlahu. „Silnice je uzavřená a policie tam hledá důkazy. Je to šílený, že se to stalo takhle pár kroků od nás.“

Snažím se sebou netrhout a zírám na bílé drobečky na naší kamenné terakotové podlaze. Vypadají, jako by je vyvrhlo moře, bez naděje na pomoc. „Vědí o ní už něco?“ zeptám se.

„Policie už určitě ano, protože to oznámili nejbližším příbuzným, ale zatím nic nezveřejnili. Je hrozný, čím si právě teď musí někdo procházet. A víš, co nedokážu dostat z hlavy? Že jsi to třeba mohla být ty, kdybys byla tak hloupá a jela tamtudy.“

Vstanu s hrnkem v ruce. „Asi si půjdu na chvíli lehnout.“

Matthew se na mě starostlivě zadívá. „Vážně jsi v pořádku? Nevypadáš úplně nejlíp. Možná bychom večer na tu party jít neměli.“

Soucitně se na něj usměju, protože vím, že večírky zrovna nemiluje. Radši by pozval přátel na večeri. „Musíme, jsou to Susiiny čtyřicetiny.“

„I když tě ještě bude bolet hlava?“ Slyším, o co mu jde, a povzdychnu.

„Ano,“ odpovím rozhodně, „a neboj, nebudeš se muset bavit s Rachel.“

„Mně nevadí s ní mluvit, jen mi vadí, jak se na mě vždycky tak nesouhlasně dívá. Mám pak dojem, že jsem něco provedl. Jo a vzpomněla sis, že mi máš vyzvednout to sako z čistírny?“

Sevrě se mi srdce. „Promiň, zapomněla jsem na to.“

„Hm, no to nevadí, tak si prostě vezmu něco jiného.“

„Promiň,“ zopakuju a myslím na dárek a všechny další věci, na které jsem v poslední době zapomněla. Před několika týdny mě musel přijet zachránit, když jsem s plným vozíkem v obchodě zjistila, že jsem doma na stole v kuchyni nechala peněženku. Od té doby už taky našel mléko na místě pracího prášku a prášek v lednici, musel taky vyslechnout našťvaný telefonát od mého zubaře, protože jsem zapomněla, že jsem tam objednaná. Zatím se tomu vždycky smál a říkal mi, že toho mám na konci školního roku prostě moc. Jenže stejně jako neví o Susiině dárku, neví o dalších příhodách, kdy jsem na něco zapomněla. Dojela jsem do školy bez učebnic, zapomněla jsem na kadeřníka i oběd s Rachel a minulý měsíc jsem jela celých čtyřicet kilometrů do Castle Wells, aniž bych si uvědomila, že nemám kabelku. Jde ale hlavně o to, že i když Matthew ví, že máma umřela v pětapadesáti a ke konci už byla hodně zapomnětlivá, tak jsem se mu nikdy nesvěřila, že poslední tři roky před smrtí jsem ji musela mýt, oblékat i krmit. Neví ani, že jí byla diagnostikována demence už ve čtyřiačtyřiceti, mně je teď jen o deset let méně. Tehdy jsem si myslela, že by si mě nechtěl vzít, kdyby tušil, že mi o nějakých deset, dvanáct let později hrozí stejná diagnóza.

Vím už, že by pro mě udělal cokoliv, jenže uběhlo příliš mnoho času. Jak bych se mohla přiznat, že jsem mu něco zamlčela? On se mi svěřil, že nemůže mít děti, a já jsem se mu kvůli svému sobeckému strachu za upřímnost odvděčila falší. *Ted' za to platím*, pomyslím si, když si lehám do postele.

Snažím se odpočívat, ale hlavou mi běží obrázky minulé noci, jeden za druhým jako zpomalené záběry v nějakém filmu. Vidím před sebou na silnici auto, vidím, jak se mu vyhýbám, vidím, jak se otáčím na řidiče. A pak vidím rozmazanou ženskou tvář, jak na mě hledí skrz okénko.

• • •

Někdy odpoledne za mnou přijde Matthew. „Asi si pojedu tak na dvě hodinky zacvičit do posilovny. Leda že by ses chtěla třeba projít nebo tak?“

„Ne, to je v pohodě,“ řeknu a jsem vděčná, že budu mít čas sama pro sebe. „Potřebuju se probrat věcmi, co jsem přinesla ze školy. Když to neudělám teď, tak už nikdy.“

Přikývne. „Tak si pak oba dáme zaslouženou sklenku vína, až se vrátím.“

„Platí,“ řeknu a nechám se políbit. „Užij si to.“

Slyším zabouchnout dveře, ale místo toho, abych šla do pracovny třídit věci, zůstanu sedět v kuchyni a nechám myšlenky jen tak plynout. Zazvoní pevná linka – volá Rachel.

„Tomu nebudeš věřit,“ vyhrkne bez dechu, „ta žena, kterou zavraždili, pracovala u nás.“

„Panebože,“ zamumlám.

„Je to strašný, vid'?' Susie je na prášky. Cítí se hrozně, takže tu oslavu zrušila, nedokáže prý slavit, když byl zavražděn někdo, koho jsme znali.“

Pocítím drobnou úlevu, že nebudu muset nikam jít, ale na druhou stranu mi není dobře z toho, jak zavražděná žena dostává čím dál konkrétnější obrysy.

„Já jsem ji sice neznala, protože pracovala v jiné části společnosti...“ pokračuje Rachel bez zaváhání. „Cítím se ale hrozně, protože když jsem včera přijela z letiště do práce, pohádala jsem se s někým kvůli parkovacímu místu a myslím si, že to byla ona. Byla jsem na ni docela drsná, jak jsem byla unavená, a teď bych to nejradši všechno vzala zpátky.“

„Tos nemohla vědět,“ odpovím automaticky.

„Susie říkala, že jsou její kolegové otřesení. Někteří znali i jejího muže, který je úplně mimo, což je samozřejmé, že jo. Navíc teď bude sám na výchovu dvouletých dvojčat.“

„Dvojčat?“ Slovo mi rezonuje v hlavě.

„Jo, holčičky. Je to vážně tragédie.“

Zamrazí mě. „Jak se jmenovala?“

„Jane Waltersová, říkala Susie.“

To jméno mě zasáhne jako rána kladivem. „Cože? Říkala jsi Jane Waltersová?“

„Jo.“

Točí se mi hlava. „Ne, to není možné. To nemůže být pravda.“

„Říkala to Susie,“ trvá na svém Rachel.

„Ale... já s ní byla na obědě.“ Jsem v takovém šoku, že skoro nemůžu mluvit. „Byla jsem s ní na obědě a byla úplně v pořádku. To musí být nějaký omyl.“

„Ty jsi s ní byla na obědě?“ ptá se Rachel trochu vyvedená z míry. „Kdy? Vy jste se znaly?“

„Seznámila jsem se s ní na tom večírku na rozloučenou, co jste dělali pro jednoho vašeho kolegu z práce, Colina. Víš, jak jsi říkala, že tam klidně můžu jít s tebou, protože tam bude tolik lidí,

že si nikdo nevšimne, že pro Finchlakers nepracuju. Začaly jsme se bavit u baru a pak jsme si vyměnily čísla. Volala mi pak za několik dní. Říkala jsem ti to, když jsi mi volala z New Yorku, že s ní druhý den jdu na oběd. Aspoň myslím, že jsem ti to říkala.“

„Myslím, že spíš ne,“ řekne Rachel obezřetně, protože je jí jasné, jak jsem z toho špatná. „A i kdybys mi to říkala, a dokonce mi i řekla její jméno, netušila bych, o koho jde. Je mi to líto, Cass, to je asi hrozný pocit.“

„Měla jsem k ní jet na návštěvu někdy příští týden,“ uvědomím si, „seznámit se s jejími dcerami.“ Do očí mi vstoupí slzy.

„Je to hrůza, vid? A taky to, že její vrah je pořád někde na svobodě. Nechci tě strašit, Cass, ale váš dům je nejspíš jen pár kilometrů od místa, kde byla zavražděná, a je taky, no docela opuštěný, jste až úplně na konci cesty.“

„Ach,“ vydechnu jen, protože je mi najednou špatně. Ve všem tom zmatku a nervech jsem si vůbec neuvědomila, že vrah je pořád někde venku. A že máme signál na mobilu jen nahoře u okna.

„Nemáte alarm, vid?“

„Ne.“

„Tak mi slib, že si zamkneš, když budeš doma sama, jo?“

„Jo, určitě, určitě se zamknu,“ řeknu jí, ale zoufale už chci zavěsit, přestat mluvit o té zavražděné ženě.

„Promiň, Rachel, musím končit,“ dodám rychle, „volá mě Matthew.“

Položím telefon a rozbřečím se. Nechce se mi věřit, co mi Rachel právě řekla. Nechci věřit, že ta mladá žena, co ji zavraždili v jejím autě, byla Jane, moje nová kamarádka, u které jsem měla pocit, že z ní bude skvělá přítelkyně. Potkaly jsme se náhodou na večírku, na který jsem se dostala taky jen náhodou,

jako bychom byly předurčené se tam potkat. Nedokážu přestat brečet. Vidím pořád před sebou, jak se Jane prodírá k baru v Bedales, jako by se to dělo právě teď.

• • •

„Promiňte, čekáte na pití?“ zeptala se s úsměvem.

„Ne, ne, čekám na manžela, až mě vyzvedne.“ Posunula jsem se trochu, aby se vedle mě vešla. „Můžete se sem klidně vmáčk-nout, jestli chcete.“

„Díky. Mám dobrou práci, nepotřebuju zas až tak zoufale drink,“ zavtipkovala a ukázala na dav lidí, kteří čekali u baru, až je někdo obslouží. „Netušila jsem, že Colin pozval tolik lidí,“ zadívala se na mě tázavě a já si všimla, že má modré oči. „Ještě jsem vás asi neviděla, jste u Finchlakers nová?“

„Já pro ně vlastně nepracuju,“ přiznala jsem se provinile, „při-šla jsem s kamarádkou. Víím, že je to soukromá akce, ale říkaly jsme si, že tu bude tolik lidí, že se jeden člověk navíc snad ztratí. Manžel se šel s kamarády dívat na zápas, a tak se mě kamarád-ce zželelo, abych nebyla sama.“

„To je asi dobrá kamarádka.“

„To ano, Rachel je skvělá.“

„Rachel Barettova?“

„Znáte se?“

„Ne, vlastně ne,“ usmála se zářivě. „Můj manžel taky dneska kouká na zápas. A taky se stará o naše dvouletá dvojčata.“

„To je úžasné, že máte dvojčata! Jak se jmenují?“

„Charlotte a Louisa, ale říkáme jim Lottie a Loulou.“

Vytáhla z kabelky mobil a projela pár fotek. „Alex, můj muž, mi pořád říká, ať to nedělám, nebo aspoň ne s cizími lidmi, ale já si nemůžu pomoci.“ Ukázala mi telefon. „Tady je máte.“

„Jsou nádherné,“ řekla jsem jí po pravdě. „Vypadají v těch bílých šatičkách jako dva andílci. Která je která?“

„Tohle je Lottie a tohle Loulou.“

„Jsou jednovaječné? Vypadají tak.“

„Nejsou, ale pro většinu lidí je těžké je od sebe rozeznat.“

„To věřím.“ Zahlédla jsem, že barman čeká, jestli si něco objedná. „Asi jste na řadě.“

„Výborně. Skleničku toho jihoafrického červeného, prosím.“ Otočila se ke mně. „Dáte si taky něco?“

„Matthew tu bude za chvíli, ale...“ zaváhala jsem jen na chvíličku. „... neřídím, tak proč ne. Díky. Dám si skleničku nějakého suchého bílého.“

„Jinak, já jsem Jane.“

„Cass. Nemusíš tady ale dál zůstat, když už ses dočkala toho pití. Tvoji kamarádi na tebe už nejspíš čekají.“

„Myslím, že jim pár minut ještě chybět nebudu.“ Pozvedla skleničku. „Na náhodná setkání. Je to prima moct se dneska večer napít. Co se narodila dvojčata, tak jsem si večer ven moc nevyšla, a když ano, tak jsem nemohla pít, protože jsem musela autem domů. Dneska mě ale veze kamarádka.“

„Kde bydlíš?“

„V Hestonu, na opačné straně Browbury. Znáš to?“

„Byla jsem tam asi dvakrát v hospodě. Je tam přes ulici takový hezký parčík.“

„Se skvělým hřištěm pro děti,“ přikývla s úsměvem. „Trávím tam poslední dobou spoustu času. A ty bydlíš v Castle Wells?“

„Ne, bydlím v takové malé vesničce u Browbury. Jmenuje se Nook's Corner.“

„Občas tamtudy jezdím z Castle Wells, když jedu tou zkratkou přes les. Máš štěstí, je to tam krásné!“

„To ano, jen náš dům je na můj vkus už trochu moc stranou. Jsme ale jen kousek od hlavní silnice. Učím totiž na škole v Castle Wells.“

„Tak to musíš znát Johna Logana,“ usmála se.

„Johna?“ zasmála jsem se překvapeně. „Ano, znám. Jste kamarádi?“

„Ještě před několika měsíci jsem s ním hrávala tenis. Pořád vypráví vtipy?“

„Nedokáže přestat.“ V ruce mi zavibroval mobil. Přišla mi esemeska. „To je Matthew,“ řekla jsem Jane, když jsem si ji přečetla. „Parkoviště bylo plné, takže stojí na blikačkách dole na ulici.“

„Tak to musíš běžet,“ řekla.

Rychle jsem dopila víno a upřímně řekla: „Moc hezky se mi s tebou povídalo a díky za víno.“

„Není zač,“ odmlčela se a pak téměř vyhrkla: „Nechtěla by sis třeba někdy dát kafe nebo oběd?“

„Moc ráda!“ odpověděla jsem a skoro mě to dojalo. „Tak si vyměníme čísla?“

Vzájemně jsme si tedy nadiktovaly čísla mobilů a já jí dala i pevnou linku a vysvětlila jí, jak se to má se signálem u nás doma. Jane pak slíbila, že mi určitě zavolá.

Zavolala ani ne za týden a navrhla oběd následující sobotu, kdy bude její manžel doma a postará se o dvojčata. Byla jsem překvapená, ale taky potěšená, že zavolala tak brzy. Říkala jsem si, jestli náhodou nepotřebuje někoho, s kým by si popovídala.

Sešly jsme se v restauraci v Browbury a hovor příjemně plynul, jako bychom byly už dávno kamarádky. Vyprávěla mi, jak se seznámila s Alexem, a já jí zase řekla o Matthewovi, a jak doufáme, že budeme mít brzo děti. Když jsem ho pak uviděla před

restaurací, protože jsme se domluvili, že mě tu vyzvedne, nemohla jsem uvěřit, že už jsou tři odpoledne.

„To je Matthew,“ řekla jsem a pokývla k oknu. „Asi přijel o něco dřív.“ Podívala jsem se na hodinky a překvapeně se zasmála. „Tak ne, je tu na čas. To už jsme tu vážně dvě hodiny?“

„Nejspíš ano.“ Znělo to, jako by mě moc neposlouchala. Zvedla jsem hlavu a zjistila, že se dívá na Matthewa za oknem. Pocítila jsem záchvěv pýchy. Už víckrát mu někdo řekl, že vypadá jako mladý Robert Redford, a lidé, zejména ženy, se za ním na ulici docela často otáčeli.

„Mám vás seznámit?“ zeptala jsem se a vstala. „Ráda bych, aby tě poznal.“

„Nedělej si s tím teď starosti, vypadá docela zaneprázdněně.“ Mrkla jsem na Matthewa. Měl v ruce mobil a zaujatě někomu psal. „Někdy jindy. Stejně musím zavolat Alexovi.“

A tak jsem odešla, a když jsem se chytila Matthewa za ruku, otočila jsem se a ještě Jane zamávala.

• • •

Vzpomínka bledne, ale z očí mi dál proudí slzy. Tolik jsem nebrečela, ani když umřela máma, jenže tehdy jsem to čekala. To, že to byla Jane, mnou otřásl do morku kostí. Je to takový šok, že mi chvíli trvá, než si to v hlavě všechno poskládám dohromady. A pak mě udeří hrozivá pravda, že jsem včera v noci v tom autě viděla Jane, že to Jane se na mě podívala, když jsem projížděla okolo, že jsem tam Jane nechala, aby ji zavraždili. Hrůza, která mě svírá, se dá srovnat jedině s pocitem viny, který mě dusí. Snažím se uklidnit a opakuju si, že kdyby nepřešlo tak hustě, poznala bych ji a utíkala bych za ní i v dešti bez jediného zaváhání. Co když mě ale ona poznala a čekala, že jí

přijdu na pomoc? To pomýšlení je příšerné. Kdyby mě ale poznala, tak by přece blikla světlý nebo vystoupila a došla ke mně. Pak mě ale zasáhne něco dalšího, ještě horšího. Co když byl vrah v autě s ní a ona mě nechala odjet, aby mě ochránila?

• • •

„Co se děje, Cass?“ ptá se Matthew, když dorazí z posilovny a vidí, jak jsembledá.

Z očí mi vytrysknou další slzy, které nedokážu zastavit. „Ta žena, kterou zavraždili, to byla Jane.“

„Jane?“

„No, ta mladá žena, se kterou jsem byla před dvěma týdny na obědě v Browbury. Seznámila jsem se s ní na večírku, kam mě vzala Rachel.“

„Cože?“ Matthew vypadá, že je v šoku. „Jsi si jistá?“

„Ano, Rachel mi volala, aby mi řekla, že to byl někdo od nich z práce. Ptala jsem se, jak se jmenovala, a ona řekla, že Jane Waltersová. Susie zrušila tu oslavu, protože ji taky znala.“

„To je mi moc líto, Cass,“ řekne a pevně mě obejmě. „Nedokážu si vůbec představit, jak se teď musíš cítit.“

„Nemůžu uvěřit, že to byla ona. Prostě mi to přijde nemožné. Možná jde o nějaký omyl a jde o nějakou jinou Jane Waltersovou.“

Cítím, že váhá. „Zveřejnili její fotku,“ řekne pak, „viděl jsem ji v mobilu. Nevím, jestli...“ nedokončí.

Zavrtím hlavou, protože se nechci podívat. Nechci čelit pravdě, jestli na té fotce bude Jane. Jenže aspoň budu mít jistotu.

„Ukaž mi ji,“ řeknu roztřeseně.

Matthew mě pustí a společně jdeme nahoru, aby mohl zapnout na mobilu internet. Zatímco hledá poslední zprávy,

zavřu oči a modlím se: *Prosím, bože, prosím, prosím, ať to není Jane.*

„Tady,“ promluví Matthew potichu. Srdce mi buší strachy, ale otevřu oči a zadívám se na fotku zavražděné ženy. Blondaté vlasy má kratší, než když jsme spolu byly na obědě, a oči mi připadají míň modré. Ale je to určitě Jane.

„Je to ona,“ zašeptám. „Je to ona. Kdo udělá něco takového? Kdo udělá něco tak strašného?“

„Šílenec,“ odpoví temně Matthew.

Otočím se a zabořím hlavu do jeho trička. Snažím se znovu nerozbrečet, protože by mu bylo asi divné, proč jsem z toho tak špatná, když jsem se s Jane sotva znala.

„Je pořád někde venku,“ zašeptám vyděšeně. „Musíme si pořídit alarm.“

„Tak zítra zavolej do několika firem, ať se sem přijdou podívat a udělají nám nabídku. Jen se k ničemu nezavazuj, dokud si všechno podrobně neprojdeme. Víš, jací lidé to jsou – přinutí tě upsat se k něčemu, co ani nepotřebuješ.“

„Tak dobře,“ odpovím. Po zbytek odpoledne i večera se ale cítím hrozně. Před očima mám pořád Jane, jak sedí v autě a čeká, až ji zachráním. „Omlouvám se, Jane,“ šeptám si, „strašně moc se omlouvám.“

Pátek 24. července

Jane mě stále tíží. Vražda se stala před týdnem a já si neumím představit den, kdy bych na ni neustále nemyslela. Pocit viny se časem nezmenšil, pokud něco, tak se spíš zvětšil. Taky moc nepomáhá, že se o vraždě pořád mluví v médiích, kde se spekuluje, proč zastavila uprostřed bouřky na tak odlehlém místě. Testy prokázaly, že auto bylo zcela v pořádku, ale protože bylo docela staré s téměř nefunkčními stěrači, má se za to, že zřejmě pořádně neviděla na cestu, a tak čekala, až bouřka přejde.

Postupně se tvoří jasnější obrázek. Těsně před jedenáctou nechala vzkaz na manželově mobilu, že odjíždí z jednoho baru v Castle Wells, kde byla na rozlučce se svobodou jedné kamarádky, a že bude brzy doma. Podle obsluhy v restauraci odešla i s ostatními kamarádkami, ale asi po pěti minutách se vrátila a chtěla použít jejich telefon, protože si uvědomila, že zapoměla mobil doma. Její manžel usnul na pohovce a neslyšel tak, když volala, takže netušil, že nepřijela domů, dokud u něj nezakleपालa policie, aby mu sdělila tu hrůznou zprávu. Objevili se tři lidé, kteří říkali, že jeli v pátek v noci po Blackwater Lane, ale žádný z nich její auto neviděl, ani zaparkované, ani jinak. To policii umožnilo zúžit čas vraždy mezi 11.20 – protože dojet z Castle Wells na odpočívadlo trvá zhruba patnáct minut – a 0.55, kdy ji našel nějaký projíždějící řidič.

V hlavě se mi ozve hlas, který mě nabádá, abych zavolala na policii a řekla jim, že byla stále ještě naživu, když jsem asi v půl dvanácté projížděla okolo jejího auta. Jenže tu je ještě jiný hlas, který mi říká, jak budou znechucení, že jsem jí nijak nepomohla, a tenhle hlas je hlasitější. A navíc zúžit čas o těch pár minut jim jistě nijak nepomůže v pátrání po vrahovi. Nebo si to aspoň namlouvám.

Odpoledne dorazí muž z jedné bezpečnostní firmy, aby nám udělal nabídku na alarm. Okamžitě ve mně vzbudí pocit nejistoty, protože dorazí o dvacet minut dřív a hned se ptá, jestli je doma i můj manžel.

„Ne, není,“ odpovím a snažím se nedívat na lupy, co mu ulpívají na ramenou tmavého obleku. „Pokud mi ale vysvětlíte, jaký druh alarmu tenhle dům potřebuje, jsem si jistá, že to pochopím. Pokud tedy budete mluvit dostatečně pomalu.“

Sarkasmus nepochopí. Nečeká, až ho pozvu dál, a hned se cpe do předsíně. „Jste tady často sama?“

„Ani ne.“ Jeho otázka mě znervózní. „Manžel bude brzy doma,“ dodám.

„No, když se na váš dům podívám, je mi hned jasné, že je pro zloděje jak dělaný, jak tak stojí až na konci cesty. Potřebujete pohybová čidla na oknech, dveřích, v garáži i na zahradě.“ Rozhlédne se po předsíni. „A na schodech taky, asi nechcete, aby se k vám někdo připlížil uprostřed noci, že ne? Podívám se teď po domě, jo?“

Otočí se na patě a vydá se ke schodům, které bere po dvou. Jdu za ním a vidím, jak rychle obhlíží okno na odpočívadle. Zmizí v ložnici a já na něj čekám u dveří. Jsem nesaá, že je uvnitř sám. Najednou mi dojde, že jsem ho vůbec nepožádala, aby se mi nějak prokázal, a ve světle Janiny vraždy mě vyděsí, že jsem ho tak

neopatrně pustila do domu. Když se nad tím zamyslím, on vlastně ani neřekl, že je z nějaké bezpečnostní firmy, jen jsem to předpokládala, přestože dorazil tak brzy. Může to být kdokoliv.

Usadí se mi to celé v hlavě, až moje nervozita z toho, že je u nás v domě cizí člověk, přeroste skoro v paniku. Srdce mi vynechá a pak se zase zběsile rozběhne, několikrát za sebou, až se sotva držím na nohou. Po očku sleduju dveře do ložnice a přitom se vplížím do prázdného pokoje. Zavolám Matthewovi a jsem ráda, že tady mám aspoň signál. Nezvedne to, ale za chvíli od něj dostanu textovku:

Promiň, mám schůzku. Vše ok?

Roztřesenými prsty mu odepíšu:

Ten chlap na alarm se mi nelíbí.

Tak se ho zbav.

Vyjdu z pokoje a vrazím přímo do něj. S výkřikem od něj odskočím a otevřu ústa, abych mu řekla, že jsem si to s tím alarmem rozmyslela, ale předběhne mě.

„Už jen zkontroluju tenhle pokoj a koupelnu a pak se porozhlídnú dole,“ řekne a prodere se okolo mě.

Nečekám na něj a místo toho seběhnu do předsíně. Postavím se ke vchodovým dveřím a snažím se uklidnit, že panikařím pro nic za nic. Když ale sejde dolů i on, zůstanu, kde jsem a nechám ho, aby si zbytek domu prošel sám. Trvá mu to dlouhých deset minut, než přijde za mnou do předsíně.

„Tak jo, půjdeme se na to posadit?“ zeptá se.

„Myslím, že to není nutné,“ odpovím. „Nejsem si jistá, že ten alarm vůbec potřebujeme.“

„Nechtěl jsem to zmiňovat, ale jak tady nedaleko zavraždili tu mladou ženskou, tak si myslím, že děláte chybu. Nezapomeňte, že vrah je pořád na svobodě.“

To, že se o Janině smrti zmínil úplně cizí člověk, mě rozhodí a já si zoufale přeju, aby už byl pryč. „Máte nějakou vizitku?“

„Jistě.“ Sáhne si do kapsy saka a já ustoupím, jako bych čekala, že vytáhne nůž. Zamává na mě ale jen tou vizitkou. Vezmu si ji od něj a chvíli ji prohlížím. Píše se tam, že se jmenuje Edward Garvey. Vypadá jako Edward? Moje podezřívavost je návyková.

„Děkuju,“ řeknu, „možná by ale přece jen bylo lepší, kdybyste přišel, až tady bude i manžel.“

„To bych asi mohl. Jen si nejsem jistý, kdy by to bylo. Asi bych to neměl říkat, ale když se objeví vražda, jdou obchody dobře, jestli chápete. Takže když mi věnujete ještě takových deset minut, všechno s vámi projdu a vy to pak můžete manželovi převyprávět, až bude doma.“

Dojde ke kuchyni, kde se postaví do dveří a napřáhne ruku, jako by mě zval dál. Nejradši bych mu řekla, že tohle je můj dům, ale stejně jdu za ním. Takže takhle to funguje...? Takhle se lidi nechávají vtáhnout do nebezpečných situací? Jako ovce na porážku? Moje obavy ještě vzrostou, když si místo naproti mně sedne hned vedle. Otevře nějakou brožuru, ale já mám tak nervy na pochodu, že vůbec nevnímám, co mi říká. Ve vhodných okamžicích příkivuju a snažím se vypadat zaujatě, když sčítá všechna možná čísla, ale pot mi stéká po zádech a jediné, co mi brání vyskočit na nohy a vykázat ho z domu, je moje vychování. Byla to zdvořilost, která Jane zabránila

rychle vytáhnout okénko a odjet pryč, když jí došlo, že svého vraha vlastně nechce svézt?

„Tak to bychom měli,“ uzavře své výpočty, začne si strkat papíry do tašky a brožuru posune směrem ke mně. Já na něj jen rozpačitě zírám. „Ukažte to večer manželovi. Bude zaručně nadšený.“

Uvolním se, až když za ním zavřu dveře. Jenže vědomí, že jsem zase udělala něco tak hloupého, jako že jsem ani nepožádala o žádnou identifikaci, než jsem ho pustila do domu, i když tu nedaleko zrovna zavraždili ženu, mě znejistuje. Jako bych ztrácela zdravý rozum. Najednou se do mě dá zima, a tak si doběhnu nahoru pro mikinu. V ložnici zjistím, že je otevřené okno. Chvilí na něj zírám a přemítám, co to asi znamená, jestli teda něco. *Začínáš být paranoidní*, řeknu si tvrdě, ze židle si vezmu svetr a rychle si ho obléknu. *I kdyby to okno otevřel ten člověk z bezpečnostní agentury, což nejspíš taky udělal, aby zjistil, kam by se daly instalovat senzory, tak to neznamená, že ho otevřel, aby se vrátil a zavraždil tě.*

Zavřu okno, a když jdu po schodech dolů, zazvoní telefon. Předpokládám, že to je Matthew, ale ozve se Rachel.

„Asi by se ti nechtělo se mnou zajít na drink?“ zeptá se.

„To víš, že chtělo,“ řeknu a jsem ráda, že mám výmluvu, proč odejít z domu. „Jsi v pohodě?“ dodám, protože mi přijde, že nesrší energii jako obvykle.

„Jo, jen bych si ráda dala skleničku. Hodí se ti to v šest? Přijela bych do Browbury.“

„Tak super. Půjdeme do Sour Grapes?“

„Jo, bezva. Tak se tam uvidíme.“

V kuchyni si všimnu brožury od té bezpečnostní firmy, a tak ji posunu na stole stranou, aby si ji Matthew mohl prohlédnout,

až budeme po večeři. Už je půl šesté, obhlídka kvůli alarmu trvala déle, než jsem myslela. Popadnu klíčky od auta a vyrazím do města.

Je tu plno lidí. Spěchám do baru, když vtom slyším, že na mě někdo volá. Přes davy lidí se ke mně hrne moje báječná kamarádka Hannah. Známe se relativně krátce přes jejího manžela Andyho, s kterým hraje Matthew tenis. Někdy si přeju, abychom se poznaly dřív. „Neviděla jsem tě snad sto let,“ řekne.

„Já vím, taky mám ten dojem. Zrovna běžím na schůzku s Rachel, jinak bych tě pozvala na skleničku, ale musíte někdy během léta přijít na grilovačku.“

„Tak to moc rádi,“ usměje se Hannah. „Andy tuhle říkal, že poslední dobou se ani neviděl s Matthewem na tenise,“ odmlčí se. „Ta vražda, co se stala minulý týden, to je hrůza, vid’?“

Jako by mě zahalil temný mrak. „Ano, je to příšerné,“ odpovím.

Hannah se trochu zachvěje. „Policie pořád ještě nenašla vraha. Myslíš, že to je někdo, koho znala? Tvrdí se, že většinu vražd spáchají blízcí oběti.“

„Vážně?“ opáčím. Víím, že bych měla přiznat, že jsem Jane znala, že jsem s ní před čtrnácti dny byla na obědě. Ale nechci, protože by se pak určitě ptala, jaká byla. Moje mlčení mi připadá jen jako další zrada.

„Mohl to být ale jen nějaký příležitostný vrah,“ pokračuje, „ale Andy si myslí, že to musí být někdo místní. Člověk, který to tady v okolí zná. Tvrdí, že je teď určitě někde schovaný a že to nejspíš nebude poslední vražda. To mě docela děsí.“

Z pomyšlení na vraha, jak se tu někde skrývá, mě zamrazí. Hlavou mi dál rezonují její slova. Udělá se mi tak zle, že nejsem